

de afleverende skoler for at sikre gruppen som et udgangspunkt for integration.

Det er vigtigt, at også tosprogede og unge fra uddannelsesfremmede miljøer skal finde ud af, hvad der foregår i undervisningen og på skolen. Vi tror, det kræver, at lærerne oplever det som et generelt problem. Den forandring, som for nogle gymnasier og hf-kurser trænger sig på, ligner den proces, flere folkeskoler har været igennem. De velkendte fælles forudsætninger i de gymnasiale uddannelser forsvinder under alle omstændigheder, uanset om og hvordan man spreder de unge, således som nogle ønsker det. Og problemstillingen er i øvrigt gammel. Engang handlede det om »kulturløse« arbejderbørn!

De gymnasiale uddannelser er og skal være almen-dannende. Et fag som dansk bygger på nogle danske kulturelle forudsætninger, som gør det særdeles vanskeligt for mange tosprogede elever. Globaliseringen – og ikke kun amerikaniseringen – trænger sig på, og vi lever i et mere og mere multikulturelt præget samfund. Burde undervisningen i faget dansk derfor ikke hvile på et interkulturelt grundlag, hvor andre kulturers f.eks. moralske syn på et værk bliver relevante, og hvor der i højere grad bliver sat fokus på et værks basale kulturelle forudsætninger? Er f.eks. faget fransk her gået foran, når der stilles krav om at inddrage fransksproget litteratur skrevet uden for Frankrig?

Den almene dannelse bygger på en tradition, men må også tage bestik af samfundets udvikling og politiske mål, f.eks. ønsket om en gensidig integration i et solidarisk, rummeligt, multikulturelt præget samfund.

Spørgsmålet om multikulturelle kompetencer skal på dagsordenen. Vi må derfor forsøge at definere en interkulturel dannelse og pædagogik som et væsentligt element i de gymnasiale uddannelser.

Rapporten »Det multikulturelle gymnasium og hf-kursus«²⁾ handler om Københavns Kommunes uddannelsesinstitutioner og blev til på baggrund af en spørgeskemaundersøgelse og en række høringer af etniske ungdomsorganisationer, forældrerepræsentanter med etnisk baggrund, skolefolk og andre relevante interessenter. Det fremgår, at mange tosprogede selv peger på, at skriftligt dansk er et meget svært fagligt område, men de vil ikke modtage støtteundervisning i sprogværksteder for tosprogede. De vil med andre ord hverken stemples eller have positiv særbehandling.

Det er derfor vigtigt, at støtten i ungdomsuddannelserne har et alment sigte, eksempelvis i form af lektiecafeer for alle. Det indebærer også, at lærere og studievejledere skal efteruddannes bredt i »dansk som andetsprog«, håndtering af kulturmødet og kulturelle barrierer.

Både de unge tosprogede og vejlederne har foreslået, at studievejledningen på skolen suppleres på forskellig vis. Det er nogle steder sket ved, at tosprogede unge, der er i eller selv har gennemgået et gymnasialt forløb, inddrages som »stifindere«. De ved af egen erfaring, hvor skoen trykker, og nyder den tillid, dette giver. De kan også give en hånd med, når det drejer sig om gode råd om, hvordan man får et godt fællesskab i klassen.

Skriftlig fremsættelse

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om mangfoldighed i gymnasiet.

(Beslutningsforslag nr. B 172).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

¹⁾ Københavns Kommune, Skole- og Ungdomsvejledningen: »Et trygt sted at være«, rapport juni 2001.

²⁾ Københavns Kommune, Skoledirektoratet: »Det multikulturelle gymnasium og hf-kursus«, rapport 1996.